

Apostel Thomas Kerk
www.pgenschede.nl/atk

Ds Rischard Vissinga

Openbaring 21, 1-7 Zondag van de Voleinding 23 november 2014

Lieve gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Afgelopen week stond in het dagblad Trouw een interview met de oud-minister van financiën, de heer Johan Witteveen. Zijn zoon, lid van de Eerste Kamer, kwam op 17 juli om bij de ramp met de MH17. Zijn vader mocht deze week het eerste exemplaar van het boek dat zijn zoon geschreven had in ontvangst nemen.

De journalist vroeg hem:

De vliegcrash is u vier maanden geleden. Hoe gaat het met u?

"Ik heb het wel verwerkt, voor zover je het verwerken kunt. Maar dat is voor mij denk ik wel makkelijker dan voor anderen, omdat ik denk dat het leven van Willem, zijn vrouw Lidwien en dochter Marit niet is opgehouden, maar dat zij nu in een andere wereld leven. Over niet zoveel jaren ga ik naar diezelfde wereld. Dan kan ik hen weer ontmoeten."

Sommige mensen, die weten dat zij gaan sterven en die dat ook onder ogen durven zien, vragen zichzelf wel eens af en vragen dat ook wel eens aan mij hoe het zal zijn, straks, als zij gestorven zijn.

Hoe het sterven zal gaan? Misschien wel zoiets als in slaap vallen en niet meer wakker worden? En zullen zij hun naasten herkennen?

Wat kunnen wij daar met zekerheid weinig van zeggen. We zoeken en tasten naar woorden en beelden.

Als in het evangelie Jezus in gesprek is met mensen die ontkennen dat er een opstanding is, zegt hij dat de doden zijn als de engelen van God, hemelwezens, die behoren tot de wereld van God.

En als het over het huwelijk gaat, als je als vrouw met meerdere mannen of als man met meerdere vrouwen getrouwd geweest bent, dan zegt hij: in de hemel speelt het huwelijk geen rol meer.

Elders in het evangelie vergelijkt hij zichzelf met een graankorrel. Als die niet in de aarde valt en sterft, zegt hij, dan blijft die op zichzelf. Maar als hij in de aarde valt, dan komt hij op en draagt hij vrucht. Hij is die graankorrel. Als zaad wordt zijn lichaam gezaaid, hij sterft, en staat op uit de dood.

Op orthodoxe iconen wordt hij zo afgebeeld, de opgestane, de verrezen Heer, die eerst Adam en daarna Eva uit hun graf omhoog trekt, het nieuwe leven in.

Hij is de eerstgeborene uit de dood, die allen die in hem geloven en die met hem verbonden zijn doet delen in zijn opstanding.

Wat die grote woorden allemaal mogen betekenen, daar mag de apostel Johannes in één van zijn visioenen een glimp van opvangen.

Hij leefde in een tijd waarin minstens zoveel huiveringwekkende en vreselijke dingen gebeurden als die wij vandaag meemaken.

Waarin mensen net als wij hun hart vasthouden. Waar angst zich breed maakt: hoe moet het toch verder? Is dit het einde? Eindigt alles met de grote wereldramp?

Hij ziet een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Er is geen zee mee. Dat wil zeggen: een einde aan alle dreiging en dood. En God woont onder de mensen. Binnen handbereik. Hij zal alle tranen uit de ogen wissen. Hij maakt alles nieuw.

Het is niet gemakkelijk ons daar een concrete voorstelling van te maken.

Laten we het zo proberen te zien.

Als we geluk hebben, dan doen we in ons leven soms zulke bijzondere ervaringen op, dat we ze hemels durven noemen.

De verwondering over nieuw leven, de geborgenheid en liefde van degene met wie je verbonden bent, het geluk om de lach van je kind of kleinkind, een verstoorde verhouding die weer geheeld wordt, de hand die mensen elkaar reiken. Het leven dat na een ernstige ziekte weer verder mag gaan.

Wie de verhalen over Jezus, wat hij heeft gezegd, wat hij heeft gedaan, tot zich laat doordringen, die ontdekt daarin ook van die hemelse doorkijkjes. Ziet even iets van de wereld van God.

Wie er voor open kan staan, die wordt er door getroost en bemoedigd.

En hoe het met ons zal zijn, als wij gaan sterven?

Dan vertel ik wat ik ooit las, de vergelijking van sterven als opnieuw geboren worden.

Stel je voor, dat je je van je eigen geboorte nog iets zou kunnen herinneren ...

Je leefde in die besloten ruimte, binnen die beperkte en beveiligende wanden van het lichaam van je moeder. En je zou denken: dít is leven, drijven in het water, je hoofd naar beneden, gevoed via de navelstreng. En je zou je afvragen hoe het leven daarbuiten zou zijn. Elke voorstelling was onmogelijk, elk beeld absurd.

Toen gebeurde er wat, iets heel beangstigends, denk ik. Je werd geboren. Sterven, dacht je.

Je raakte op dreef, je werd uit dat warme en veilige bestaan van je naar buiten geperst. Hoe zal het daar zijn? Hoe moet het daar allemaal?

Wat een verlies! Alles wat je had raakte je kwijt. En je schreeuwde het uit van angst. Geboren worden: een sterven. Sterven ... een geboren worden. En pas daarna gebeurde het.

Je vond wat je je niet kon voorstellen en waarvan je het bestaan niet wist: lucht om te ademen, licht in je ogen, geluiden, handen, mensen, een vader en een moeder. En wat verlies leek, dat bleek winst.

Zou sterven niet zo iets kunnen zijn? Die donkere tunnel doorgaan, maar aan het einde opgevangen worden door God, in Zijn handen gedragen worden en opgenomen worden in Zijn licht?

Als sterven zoiets is, dan hoeven we niet bang te zijn.

Als sterven zoiets is, dan mogen wij met een gerust hart onze geliefden in hun dood aan deze God toevertrouwen. En ook onszelf. In leven en in sterven.

Amen